

NAŠA LJUČ

April 1954

NAROČILO OB SLOVESU

Še nekaj dni — in ves krščanski svet bo obhajal spomin najstrašnejše drame človeške zgodovine. Ob pretresljivih cerkvenih obredih bomo spremljali našega Gospoda pri Njegovem velikem odrešilnem delu, ki je doseglo svoj višek na gori Kalvariji.

Kako drage so nam vse podrobnosti iz dogodkov prvega velikega tedna! Na veliki četrtek je Gospod zbral okrog sebe svoje zveste k zadnji — poslovilni večerji. To so bili slovesni trenutki tako za Gospoda samega kot za Njegove učence. Za Gospoda je bila to zadnja priložnost, da svojim vernim izroči poslednje naročilo, svojo oporoko.

O čem bo Gospod Jezus govoril učencem v tem odločilnem trenutku?

Gotovo bo razpravljajal o zadevi, ki se mu zdi najvažnejša in Mu je najbolj pri srcu.

Vsekakor!

V tem trenutku je Gospod gledal v bodočnost. Mislil je na usodo svoje Cerkve. Zato je svojim vernim izročil skrivnostno orožje, ki naj ščiti Njegovo mlado versko občino. Orožje, ki bo porušilo rimsko cesarstvo, premagalo visoko grško filozofijo ter pritegnilo nase srca milijonov zatiranih. Izročil jim je orožje, ki bo Njegove verne skozi tisočletja vodilo od zmagoslavja do zmagoslavja.

Skrivnostno, nepremagljivo orožje!

Kako se imenuje, smo radovedni?

Dovolimo, da nam po besedilu pesmi velikega četrtega to orožje predstavi naš Gospod sam:

„Zapoved moja ta je sveta,
da se LJUBITE med seboj.

VESELO VELIKO NOČ!

Kot sem jaz vas LJUBIL, se LJUBITE in zvesti BRATJE si bodite!"

Skrivnostno orožje, ki nam ga je Jezus zapustil v svoji oporoki, je torej LJUBENZ. Na to je Jezus polagal največjo važnost že za časa svojega javnega delovanja. O tem nam je govoril ob slovesu.

Pri našem Gospodu je vse bilo sama LJUBENZ, zato je tudi krščanstvo zgrajeno na LJUBEZNI, je VERA LJUBEZNI. Vir privlačnosti krščanstva, počelo njegovega življenja, razlog njegove notranje sile je v oporoki velikega četrtka: „LJUBITE SE MED SEBOJ“.

Isti večer je Jezus še poudaril: „Po tem bodo vsi spoznali, da ste moji učenci, ako boste imeli LJUBENZ med seboj“.

Znak kristjana je torej LJUBENZ. Kdor ne ljubi, mu manjka to, kar je najvažnejše. Tak ni več resnični kristjan. Ljubezen je odločilna! Če ljubezni nimamo, nam vse drugo nič ne pomaga.

Za Kristusom je to resnico najgloblje doumel apostol Pavel. V svojem pismu Korinčanom je zapisal te čudovite besede: „Ko bi človeške in angelske jezike govoril, ljubezni pa bi ne imel, sem brneč zvon ali zvenече cimbale. In ko bi imel preroštvo in bi vedel vse skrivnosti ter imel vso vednost in ko bi imel vso vero, tako da bi gore prestavljaj, ljubezni pa bi ne imel, nisem nič. In ko bi razdal v živž vse svoje imetje . . . ljubezni pa bi ne imel, mi nič ne koristi. Ljubezen je potrpljiva, je dobrotljiva; ljubezen ni nevoščljiva, se ne napihuje; ni častihlepna, se ne da razdražiti, ne misli hudega; se ne veseli krivice, veseli pa se pravice, vse prenese, vse veruje, vse upa, vse pretrpi.“

Ta veličastni Pavlov slavospjev ljubezni za služi, da si ga vsi zapišemo v dno srca.

Nam vsem ima veliko povedati! Podaja nam KLJUČ do rešitve vseh težkih sodobnih problemov v zasebnem, družinskem in javnem življenju.

Vse, kar Evropa danes ima, dolguje krščanstvu. Krščanstvo pa je Evropo dvignilo predvsem po zapovedi LJUBEZNI. Če bi kristjani to zapoved še globlje doumeli, bi bili sposobni ustvariti še vse večja čuda. Enako moremo reči, da Evropa stoji danes na robu prepada, ker PREMALO LJUBI.

Bratje in sestre, mislim, da ni lepšega voščila za veliko noč kot želja, da bi mi vsi GLOBLJE doumeli Gospodovo naročilo na veliki četrtek zvečer!

GOSPODOVO NAROČILO OB SLOVESU . . .

Pomladne pesmi

I.

Sred mrtve poljane,
že s soncem obs'jane,
zažvižgal je ptič.

Pa v ruši sneženi
še v kapi zeleni
je zvonček pognal.

Na gori pa v hosti,
vse polni skrivnosti,
že gaber brsti.

Iz juga prihaja
kot čudež iz raja
spet nova pomlad.

II.

Pa so zvonovi zavzvonili,
vse domove prebudili.

Sape mehke so prispele,
smreke temne zašumele.

So studenčki oživali,
ptički jasno nam zapeli.

Strt je spet leden obroč,
tu je že VELIKA NOČ.

P. A., Francija

Tako je v Ameriki . . .

Kdo bi si mislil, da je v Ameriki evhastično življenje katoličanov tako bogato?! V župniji, ki šteje 2500 do 3000 vernikov, jih vsako nedeljo 400, 500 in še več prejme sv. obhajilo. Za prvi petek pride v taki župniji 600 do 1000 vernikov k sv. obhajilu. Mnogi verniki prejemaajo tedensko sv. obhajilo, a večina, tudi moški, enkrat mesečno pristopijo k angelski mizi. V mnogih družinah je navada, da vsako nedeljo nekdo gre k sv. obhajilu, tako da v enem mesecu vsi pridejo na vrsto.

Če morejo te in ti, zakaj ne bi mogli mi?!
Vsaj za veliko noč!

Na veliki teden

Dolgo je Polde odlašal, nazadnje se je pa le odločil. Uredil si je dokumente in za sv. Jožefa je že pisal sestri, da pride letos za gotovo na obisk. Mati in oče sta mu že pomrla, samó sestro je še imel živo, a je že štirindvajset let ni videl.

Ko je gledal pred seboj vozno karto, kar ni mogel verjeti svojim očem. Že je hodil v mislih po domačih krajih in že je pozdravljaj svoje znane in neznane.

Na cvetno nedeljo se je odpeljal. Najlejšo obleko je oblekel in na glavo je del nov klobuk. Na smeh mu je stopilo, ko se je spomnil, kako je pred štirindvajsetimi leti odhajal s fantovskim klobukom in s krivcem za njim. Bog ve, kje neki ga je pustil? Pa so mu misli blodile naprej. Ali ga bo sestra še spoznala? Kaj mu ne bodo domači kraji nazadnje že tuji in se ne bo znašel v njih? Tako se je vozil in vozil, vso noč in ves dan.

V Ljubljani ga je čakala sestra. Še zmeraj je bila tista drobna Anica kot včasih, samo postarala se je. Zdelo se mu je, da gleda za njenim obrazom rajno mater. Kaj bi dal, ko bi jo mogel še enkrat videti! Kar sprostil se je Polde in, če ga ne bi bilo sram, bi najrajši za-

vriskal, zavriskal, kot je nekoč vriskal za veliko noč po domači gmajni.

Vse ga je z veseljem sprejelo, vse ga je ogovarjalo. Sem in tja je srečal znanca, a mladih nobenega ni poznal. Kaj si misliš! Leta so minila in njegovi sošolci so že imeli otroke velike! Stopil je v domačo cerkev in tako čudno domača se mu je zdela. Za cerkvijo je bilo pokopališče in tam mu je sestra pokazala grob rajnega očeta in rajne matere. Ni mu bilo mogoče, da bi se zdržal jolka in komaj ga je sestra utolažila.

Ko je hodil po domačih krajih, so mu prihajale kar naprej na misel materine besede. Ko jo je zadnjikrat videl, mu je rekla: „Polde, varuj se in na Boga ne pozabi!“ Na Boga ne pozabil Kolikokrat mu je to pisala! A on? Vedno ji je obljubljal, izpolnil je pa le malo. Kolikokrat je pozabil na Boga in živel, kot da ga ne bi bilo! Tujina, ta mačeha, v kateri in zaradi katere človek tolikokrat podivja...!

V Poldetu je vstal boj. Kadar je zaslišal zvon, ga je vabilo. Ko je pa pomislil na svojo preteklost, ga je odbijalo. Vedel je: „Že več kot čas je, da enkrat opravi svojo dolžnost!“ Pa mu je bilo težko. In žal mu je bilo, da je prišel domov na sam veliki teden.

Ko bi bil vsaj še vedno tisti stari dobri gospod župnik, si je mislil. Žal, župnika so odpeljali Nemci in je revež umrl nekje v taborišču. Sedaj so imeli drugega, mlajšega, bolnega župnika, ki je menda že presedel več let v rdečem zaporu. Kaj bo rekel, ko že toliko let ni bil pri spovedi?

*

Na veliko soboto je šel v cerkev, a se ni mogel odločiti. Saj ni znal več molitev. Popoldne je doma med materinimi spomini našel lep molitvenik z velikimi črkami. S svetim spoštovanjem ga je vzel v roke in mislil, kolikokrat so ga držale tople materine roke. Prelistal ga je in oči so se mu ustavile pri spovednih molitvah:

„Ko odpre spovednik okence, reče: „Hvaljen Jezus!“ Nato moli: „Prosim svetega bla-

goslova, da se svojih grehov prav in čisto spovem." Nato poveš, v čem si žalil Boga, sicer pa rečeš spovedniku, naj te on vpraša, da ne boš kaj morda pozabil. Potem ti bo povedal, kaj opravi za pokoro in ko ti bo dajal odvezo, moli s skesanim srcem: „Moj Bog žal mi je, da sem grešil. Žal mi je zato, ker sem z grehi zaslužil tvojo kazen; posebno pa mi je žal, ker sem razžalil tebe, ker si moj najboljši Oče in vse ljubezni vreden. Trdno sklenem, da te ne bom več žalil. Pomagaj mi po Gospodu našem Jezusu Kristusu. Amen.”

Sam ni vedel, kdaj je vtaknil materin molitvenik v žep in šele drugi dan, na Vstajenja dan, je opazil v cerkvi, da ima v žepu materino knjigo. Vzel jo je in pogled nanjo mu je dal moči. Po maši je šel pozdravit župnika in ta mu je z zanimanjem dal roko.

„Štirindvajset let me ni bilo v tej naši cerkvi,” je dejal Polde. „Dolga je ta doba. Marsikaj se po svetu pobere in nazadnje je res že pretežko. Zato sem dejal: pozdravit vas grem in ‚malo‘ bi rad stresel pri vas, če mi boste pomagali.”

Župnik ga je razumel. Stopila sta v cerkev, kjer je bilo že vse prazno, le po kadilu je še vse dišalo. Kmalu sta opravila in Poldetu se je zdelo, da je spet enkrat kot nekoč občutil v dno srca — resničnega vstajenja dan.

r.

OPRATI S KRVJO

V Ameriki je zelo popularen škof Fulton Sheen, ki večkrat nastopa na televiziji in se pogovarja z gledalci. Ob neki priliki jim je povedal tele globoke besede:

„Prepričan sem, da živimo stoletje vj-ske, ker živimo v stoletju greha. Greh je povsod v vladah, v trgovskih poslih, v zapuščenih družinah, v srcih in dušah... Vsak greh mora biti opran s krvjo. Toda moderni človek, namesto da bi se zatekel h krvi Kristusovi, da bi dobil odpuščanje, preleva kri svojih bratov.

In zemlja se bo še naprej barvala s škrlatom, dokler ne bodo ljudje končno priznali svoj greh in začeli klicati kri Odrešeni-kovo, da zadobé odpuščanje in — mir.”

— da je minilo 75 let, odkar je iznašel Tomaž Alva Edison prvi gramofon. Ko ga je izumil, so polni posebni vlaki vozili gledat stvar, ki govori. — Seveda je bila tista reč še prav malo podobna sedanjemu gramafonu. —

— da je belo poročno obleko uvedla škotska kraljica Marija Stuart. Pred njo so neveste hodile pred oltar v — rdečih.

— da Francozi popijejo na leto 6 milijonov steklenic vina. To je petkrat več kot Italijani. 10% izdatkov gre za alkohol.

T R I

Modroslovje: V vatikanski knjižnici je mlad študent prebiral obširna dela nekega filozofa iz 18. stol. Ko je potrpežljivo obračal strani v debeli knjigi, je našel podpisan list: „Kdor najde ta list, naj gre na sodišče in poišče akte iz vrste 162. R. i./Rim, 5. feb. 1784.”

Dijak je ubogal in odkril, da je filozof zapustil vse svoje premoženje onemu, ki bi se toliko zanimal za njegovo modroslovje, da bi prešturiral do strani, kjer je bil list. Z obrestmi za 170 let je premoženje zneslo 84 milijonov. (Saturday Review, 24. okt. 1953.)

Stari časopisi: Sestra M. Theodora O. S. F. je zapisala po pripovedovanju neke gospe:

„Ko smo se preselili v novo stanovanje v tem kraju, nismo bili katoličani. Nismo radi sprejeli stanovanja, ker je bilo prav nasproti katoliški cerkvi in župnijski šoli, ali drugega nismo našli in smo se pač morali zadovoljiti.

Po vseh sobah smo našli mnogo katoliških knjižic, revij in časopisov. Da ne bi vse to vplivalo na že odrasli hčeri in moža, sem sklenila, da vse sežgem. Zbrala sem na kupe in pripravila za peč. Radovednost pa me je premagala, da sem začela prebirati. In čim dalje sem čitala, tem bolj me je zanimalo. Obe hčeri sta me prosili za dovoljenje, da smeta vstopiti v župnijsko šolo. Končno sem jima dovolila. Še pred koncem leta sta bili sprejeti v katoliško Cerkev

in ena je kmalu potem vstopila v samostan.

Branje teh listov, ki sem jih kradoma brala, je prepričalo tudi mene. Nekega večera sem skrivaj stopila v župnišče in zaprosila za pouk. Ko sem duhovniku povedala kdo sem, je omenil, da je prav istega dne zjutraj bil moj mož pri njem in prav tako zaprosil za nauk. Tako sva potem skupaj hodila k pouku in skupno molila."

Ukročena žena: V teneških hribih (v Sev. Ameriki) je kmet hotel najti primerno ženo. Iskal jo je, pa ne med dobrimi, prijaznimi dekletki, ampak med prepirljivimi in trmastimi.

Vpraševali so ga, zakaj tako. Farmer je povedal, da mu življenje poteka preveč gladko, zato mu je potreben križ, ki bi ga težil, da bi ostal ponižen in skromen. Misli, da bi lahko taka žena izpolnila to pomanjkljivost.

Ni pa računal na „žensko dušo“. Žena je kmalu zvedela za razlog, zakaj jo je poročil, in je bila zelo užaljena. Nad ponižnim možem se je maščevala tako, da je postala najbolj krotka in skromna. „Tega pa res nočem, da bi kdo na mojih ramenih splezal v nebesa,“ je pojasnila. (Wall St. Journal. 22. sept. 1953.)

Kristus je vstal!

Kristus je vstal!
Iz groba skalnega
dvignil se je svetel,
z lastno močjo!
Sveta velika noč
kaže njegovo moč!
Aleluja, aleluja!
Sveta velika noč
kaže zmagalno moč.
Sveta velika noč
bodi nam vsem v pomoč!
Aleluja, aleluja!

Zakaj se veselimo pirhov?

„Ali boste naredili kaj pirhov? Kje so pirhi? Mi boš dala enega? Pojdimo pirhe sekati!“ Tako govorijo pri nas za veliko noč. A zakaj so ljudje začeli dajati na mizo o veliki noči jajca? Zakaj barvajo jajca?

Odgovor je kratek: Zato, ker nam jajce kaže Jezusovo vstajenje. V jajcu je vsa velikonočna poslanica in vsa velikonočna vera čudovito lepo izražena.

Kako? Jezusa so položili v skalnat grob, ki je bil last Arimateja. Zapečatili so ga. Jezusovo telo je mrtvo. Bo ostalo telo v grobu, kot ostane telo mrtvega človeka? Ali se bo Jezusova napoved izpolnila, da bo vstal od mrtvih?

Tako je z jajcem: na zunaj vidiš trdo lupino. Ako sveže jajce ubiješ, ni v njem nobenih sledov o bodočem ptičku. Vsak bi se smejal, če bi trdil, da bo iz jajca vstal živ ptič.

Pa vendar: mi vemo, da je Kristus vstal, iz zaprtega groba, vstal od mrtvih, kakor vemo, da bo iz jajca ob svojem času pod določenimi pogoji prišel živ ptič. Jajce nam je podoba Vstajenja, kako pride iz mrtvega živo. Zato ga barvamo in jemo za veliko noč.

Jajce se dvakrat rodi. Najprvo zagleda beli dan, ko ga kokoš izvali. Lepo je, čudovito v obliki, čudovito narejeno. Če pa pri-

Aleluja!

de v primerno toploto, če sede nanj kokoš in ga vali, se končno razpoči in iz njega pride piščanček, še veliko lepši in čudovitejši, kot je jajce.

V luči Jezusovega vstajenja se zrcali verska resnica, da bomo vstali tudi mi. Kakor je Jezus vstal, bomo tudi mi vstali nekoč v boljše in še čudovitejše življenje!

Mati! Tvoj otrok, ki si ga dojila, ki ga rediš in vzgajaš, dorašča v krasnega fanta, lepo dekle. Čudiš se sama temu, toda vedi: če je že to življenje čudovito, kako še bolj bo čudovito življenje z Bogom, za katerega

smo vsi ljudje poklicani. Kakor vsa jajca ne doživijo enake druge faze svojega bitja, tako vsi ljudje ne bodo doživeli enakega vstajenja onstran groba. Učite prav otroke in molite, da bodo s Kristusom vstali nekoč tudi oni.

Zakaj pa največkrat barvajo jajce rdeče? Menda zato, ker je pravljica, da je na dan rojstva cesarja Aleksandra Severa neka kokoš znesla rdeče jajce. Ko je Aleksander pozneje zasedel prestol, je postalo rdeče jajce znak sreče. Od takrat je navada ob voščilih sreče darovati rdeče jajce.

Socialno pastirsko pismo

V belgijskem okraju Borinage že dalj časa razpravljajo o tem, da vrsta rudnikov zapre vrata. To bi bil seveda velik udarec ne samo za delavce, ampak za vse prebivalce te pokrajine.

Msrgr. Himmer, škof iz Tournai, je ob tej priložnosti izdal posebno pismo, v katerem pojasnjuje stališče Cerkve do tega zapletenega socialnega problema.

V naslednjem navajamo del škofovega pisma:

„Velika hiba socialnega reda je po mišljenju Pija XII. to, da ta ni dovolj krščanski in resnično človeški, temveč samo tehniški in ekonomski.

Naj nam bo dovoljeno podčrtati vzroke tega zla in vas povabiti, da se borite proti njemu z vsemi silami.

Vzrok tega pomanjkanja človečanskega čustva v podjetju in ekonomski borbi leži v INDIVIDUALIZMU, t. j. v pretirani ljubezni do samega sebe, do svojega denarja, do svoje koristi in plače.

Tako smo, če se ozremo v polpreteklo dobo, ogorčeni zaradi zločinov, ne toliko kapitalističnega režima kot takega, temveč pohlepa po osebnem dobičku, ki je ta režim prečesto navdihoval. Ali nam je tu potrebno obujati spomin na pogoje življenja, katerim so nekoč bili delavci podvrženi: pretirane ure iznepajočega dela, nezadostne plače, slaba stanovanja, nelagodni prevozi i. t. d.

Ne smemo se torej čuditi, ako so delavci v obrambi svojih pravic, v borbi proti čisto nepoznanim silam, katerih žrtve so bili,

izgubili smisel bratstva do svojih delodajalcev.

Vsekakor individualizem ne pušča samo v podjetju, temveč dviga socialne razrede drugega proti drugemu in omogoča ogabno neuravnoteženost med bogatimi in revnimi pokrajinami, med belo in drugimi rasami.

Svet stoji danes na križpotju: vsi ljudje, naj pripadajo kateremukoli narodu ali stanu, imajo na izbiri: sebičnost ali ljubezen, osebno korist ali socialno pravičnost, graditev pravičnejšega in bolj bratskega reda ali uničenje.

Po našem mišljenju morajo pri uvajanju človečanskega in krščanskega duha v obratovanju voditelji podjetja biti prvi.

Lastniki, glejte vaše delavce kot človeške osebe, otroke božje! Zavedajte se vaše socialne dolžnosti v službi skupnosti! EKO-NOMSKI USPEH vaših poslov naj bo samo SREDSTVO; CILJ naj bo TRAJNO in DEJANSKO ZBOLJŠEVANJE ŽIVLJENJSKIH RAZMER ČIM VEČJEGA ŠTEVILA DELAVCEV.

Trudite se obdržati normalno plačo delavcem in jim zagotoviti stalnost kljub ostrosti ekonomskih kriz.

Toda mi bi vas želeli prositi še več! Bodite pripravljeni sodelovati z delavci v podjetniških svetih in tam, kjer bi se to pokazalo mogoče, jim odstopite del oblasti v upravi podjetja!

Želimo nasloviti besedo opogumljenja in očetovskega sveta tudi delavcem naše škofije, v skrbi, da jih pridobimo za sodelovanje pri naporih za resnični dvig delavstva v

redu, ki bi bil pravičnejši in bolj bratski.

Ne zahtevamo od njih, da opuste tisto delavsko borbo, ki je v mejah pravičnih zahtev, nego da to borbo očistijo vsake maščevalnosti in mržnje. Kajti borba razredov in

stanov je danes zastarela. Pozivamo, nasprotno, vse tiste, ki morejo, da se po višji tehniški in človečanski izobrazbi pripravijo za večje odgovornosti v podjetju in socialni borbi."

Slavko Savinšek:

Farno bandero

Izza davnih časov sem že so pri vsaki procesiji nosili fantje bandera. Vsaka vas je imela svoje, na njem pa patrona svoje cerkve. Največje bandero je bilo pač, kakor se spodobi, farno in od nekdanj so ga fantje nosili s spoštovanjem. Gorje bi jim bilo, če bi si fantje iz te vasi hoteli kdaj prilastiti bandero druge vasi in ga nesti v procesijo! No, to niti na misel ni prišlo nobenemu in tako je šla stvar vsako leto prav in redu.

Tistega leta za veliko noč se pa leskovski fantje nikakor niso mogli zediniti, kdo bo nosil farno bandero. Vsak se je izmikal, ko je v velikem tednu prišla v besedo nošnja bandera. V tovarni so jih nekateri priseljenji delavci pričeli zbadati in zadnje dni velikega tedna je to zbadanje rastle in zrastle v tako pikra posmehovanja in celo grožnje, da so bili domači fantje vsi zbegani, celo oni, ki niso bili v tovarni uslužbeni.

„Ali se spodobi fantu nositi bandero? To so stvari za mežnarje in ministrante! Fajmošter naj ga sam nese, ki je plačan za to! Saj je že za procesijo iti odveč in nepotrebno! Pa bi bandera nosili? To je zoper fantovsko čast in zoper delavski ponos!"

Tako so govorili nekateri med delavci, najbolj napeti in nestrpni. Pa so se tudi med domačini dobili, ki so jim pritrjevali in pregovarjali tovariše. In ko je par surovežev pričelo se groziti, da bodo že pokazali onim, ki bi se dali pregovoriti in bi bandero nosili, je še onim, ki bi bili za to, uplahnil pogum.

Ko so stari gospodarji in oženjeni fantje vprašali, kdo bo letos nosil bandero, so se ti odgovoru izogibali. A vendar ni nihče slutil, kaj se pripravlja.

Lepa je bila tista velika sobota in k procesiji je prišlo mnogo ljudi. Cerkev je bila polna in okrog cerkve se je drenjala mladina. Prav pri cerkvenih

vratih je stala gruča delavcev, vsi v praznih oblekah, sami mlajši in neoženjeni; tiho oprezovanje je bilo v njihovih očeh. Po nekaterem mladem licu je šinil zdaj zdaj posmeh in porog je zasijal v pogledu, ki je planil za domačimi fanti, ki so se nekažno izogibali pogledom onih pod vrati in stali raztreseni tu in tam.

Ljudje so se pričeli urejati v vrsto. V cerkvi se je opravilo že vršilo. Skozi vrata je planilo gorjansko bandero, trije krepki, mladi Gorjanci so ga nesli in se niti zmenili niso za poglede gruče pri vratih. Nanje ni padla nobena beseda, ker se je vsak bal trdih gorjanskih pesti. In za gorjanskim je vzplavalo med cerkvenimi vrati bandero podpeško. Zdaj je iz gruče že padlo par očitajočih in zbeganih besed, a nikdo ni vedel, za kaj gre. Gorjansko bandero se je ustavilo najbližje cerkvenih vrat, podpeško dalje naprej.

Farnega bandera še ni iz cerkve. Prvo bi moralo iti, takoj za vstallim Zveličarjem in križem. Seveda, težko je farno bandero, v cerkvi množica, pa ne gre lahko.

Poteče nekaj časa. Gruča delavcev pri vratih se zadovoljno spogleduje. Leskovski fantje so že vsi, ki so prišli k procesiji, v vrsti med možmi. A vsi tišče poglede v tla in niti drug drugega ne pogledajo odkrito.

Pa priteče iz zakristije cerkovnik Janez.

„Hoj, kje pa so Leskovčani? Zakaj ne nesó bandera iz cerkve? — Hajd, fantov iskat!" se huduje cerkovnik nad strežniki in jih podi za fanti. Strežniki tekajo sem in tja med množico. Ljudje prično vpraševati, kaj je z banderom. Strežnik Gregec opazi med gručo delavcev pri vratih Grabnarjevega Ceneta in steče k njemu:

„Cene, Janez pravi, da pojdite fantje po bandero! Procesija se bo takoj pričela!”

Cene gleda v tla. Namesto njega odgovori drug delavec, nedomačin:

„Leskovški fantje ne bodo nosili bandera! Janez naj ga nese sam!”

Že prihiti drugi strežnik. Zopet nad Cenetom:

„Cene, spravi no fante skupaj, da boste nesli bandero!”

„Kaj meni mar bandero!” se odreže Cene. Tovariši mu s pogledi pritrjujejo. Strežnika odhitita k Janezu. Janez priteče ves rdeč in poten.

„Cene, ali ne boste nesli bandera?”

Ljudje se prično zbirati okrog gruče fantov.

„Mar ga bom sam nesel? Štirih je treba!”

„Kje pa so drugi?”

„Tamle spredaj v vrsti. Po nje pojdi!”

Med ljudstvom zavalovi glasno govorjenje, ki teče z Janezom, kateri hiti v prednje vrste. Ljudje stikajo glave, radovedno se ozirajo na gručo delavcev pri vratih. Tem postane nekam tesno in vroče, posebno Cenetu, in vsi se nehote umaknejo od vrat in stopijo dalje v stran. Pogledi jim gredo za Janezom v prednje vrste, kjer stoje leskovški fantje.

Janez se ustavi takoj pri prvih dveh leskovških fantih, na katera naleti v vrsti.

„Kaj pa vas je ujedlo, fantje? Hajd, Miha, Tonej, pojdita no nosit bandero! In ti, Jernej! Cene pravi, da sam ne zmore!”

„Ne grem! Roka me boli!” se izvija Tonej.

„Mene tudi!” se mu pridruži Miha.

„Fantje, bandero mora vendar ven! Hitro, gospod župnik že čaka!”

Fantje se ne ganejo. Janez stopi naprej, med druge fante Leskovčane.

„Grega, pojdi no po bandero! In ti, Joža! Dajte, dajte!”

„Naj gredo drugi! Mi smo lani nosili!”

„Kaj vas ni sram, fantje! Da bi farno bandero ostalo v cerkvi?”

Nihče mu ne odgovori.

„Ali naj ga nosim jaz stari dedec?”

Okrog Janeza se zbira gruča ljudi. Silijo v fante, naj gredo po bandero. Fantje si ne dajo blizu.

Nosilci z nebom in gospod župnik z Naj-

svetejšim stopijo med cerkvena vrata. Skozi vso procesijo pa nemir, šepetanje, glasna govorica. Gospod župnik se čudi, da se sprevod ne premakne.

Janez prigovarja, pridružijo se mu možje Leskovčani, fantje ostanejo trdovratni. Drže jih pogledi nekaterih delavcev, ki stojé ob strani. Drugi nihče ne razume, zakaj ta trdovratni odpor. Vsaka beseda Janezova je zaman, vse prigovarjanje očetov zastoj.

Janez stopi k dekletom.

„Tončka, Metka, stopita no k fantom, pa jim recita, naj gredo po bandero!”

„Ali nočejo?” vpraša Tončka, krepko in zastavno deklet, kot tudi njena družica Metka.

„Nočejo!”

Metka in Tončka planeta k fantom.

„Ali ne gresta po bandero? Janez, Miha!?”

Fantje so v zadregi; dekletom na ljubo, bi že, a pogledi delavcev ob strani ne pusté in grozijo.

Krog okoli fantov se širi. Gospod župnik vidi, farnega bandera ni spredaj; nekaj se je zgodilo. Pošlje ministranta pogledat, kaj je. Vrne se in pove, da fantje nočejo nesti bandera.

„Gremo pa brez njega! Teci naprej in povej, naj se takoj uvrstijo v procesijo. Hitro!”

Strežnik odteče.

„Janez, gospod župnik je rekel, da pojdimo kar brez bandera!”

„Ne bomo šli brez njega! Sramota bi bila!” planeta dekletu.

„Vidite, fantie nočejo!” odgovarja Janez.

„Bomo pa dekleta nesle, če fantov ni sram! Alo, Metka, pojdiva!” se zasuče Tončka na peti.

Trije Gorjanci in en Podpečan pristopijo, sami fantje.

„Ženske ne boste nosile bander, dokler smo fantje tukaj. Če vaši ne marajo, bomo pa mi!”

„Vi ne boste nosili našega bandera!” jim oporeče Miha.

„Pa pojte vi ponj!”

Fantje se spogledajo. Oči jim skrivoma uidejo k delavcem ob strani.

Tedaj stopi med gručo stari Letnar, že ves siv, šestdesetleten, a še vedno krepak in zastaven.

„Kaj se bomo grizili! Če nočejo fantalini, bomo pa mi, možje. Drugi nam ne bodo nosili.”

In že ima dva svoja soseda ob strani, četrtri, župan, se jim pridruži. Skozi procesijo steče nov nemir, začudenje, veselje med Leskovčani, ko gredo sivi možje mimo njih v cerkev. Gospod župnik se jim umaakne in čaka s procesijo, da možje prineso bandero iz cerkve.

Kako ponosno vzplapola rdečina farnega bandera v soncu! In sveti Jurij na konju, s sulico v zmajevem gobcu, veselo zajaha naprej prav tja za križ, kamor mu gre, farnemu patronu, mesto.

Delavci ob strani so izginili. Sprevod se je umiril, ljudje znova uvrstili. Fante je bi-

lo sram v dno srca. Niti eden si ni upal pogledati ne na levo ne na desno. Ko je na koncu vasi zavila procesija, da se vrne v cerkev in so se radi srečavali, so leskovskim fantom goreli obrazi v rdečici zaradi sramote, ki so jo doživeli ta dan. Dekleta pa so gledala proč, ko so šla mimo fantov.

*

Kako so leskovski fantje praznovali tisto veliko noč, nočem pripovedovati. Tudi ne, kako so se pogovorili doma z očeti in materami. Samo to naj izdam, da ni tisto leto niti en fant dobil od dekleta pirhov. Pa samo tisto leto ne. Zakaj od tedaj naprej leskovski fantje z veseljem in ponosom nosijo pri procesiji farno bandero svetega Jurija!

Rudolf v Bruay-u, Francija:

Pozdrav domovini

V tujini živim in mislim na dom.

Ali naj se veselim, ga še videl bom?

Kje ste vi, staršev mojih, pradedov grobovi?

In zemlja slovenska, obrasla z gozdovi?

Kje zibelka moja si, zemlja slovenska?

Kje cerkvice, romarjev polna nekoč?

Ali je danes še lepa Dolenjska?

Lepa in mila ko takrat, ko jaz sem šel proč?

In vi, vinogradi, ali še živite?

Ve bele device, ve češnje cvetoče?

Potoki mi bistri, ali še žuborite?

Pozdravljam ljubó iz tujine vas vroče.

Ti, v gozdu zelena dišeča smreka!

Ti, Krka široka, najlepša si reka!

Kam tebi se, Sava, tak' hitro mudi?

Vzemi od mene pozdrave še tri:

zemlji slovenski in Mariji breziški!

Iz tujine domov

Prišel domov sem ves vesel,
solzno sem mamico objel,
očeta, bratce in sestre,
prijat'ljem stisnil sem roke.

Pohitel sem še v cerkvico,
svet' Janez v njej kraljuje,
da molim mu zahvalnico —
srce se mi raduje!

Za cerkvico zeleni gaj,
to bil nekdan je zemski raj!
Ti, cerkvica, ti, božji hram,
najljubši dom si vsem ti nam.

Ti, gaj zeleni, nisi sam:
zbor pevcev te obdaja,
krilatcev — pevcev sto je tam,
pojó ti sredi maja;
vse ptice me pozdravljajo!
Vrabček mali: čiv, čiv, čiv,
ali si še živ?

Zdaj kukav'ca zleti raz veje,
v zraku mi pozdrave šteje:
kuku, kuku, kuku, že dolgo te ni b'lo.
Kuku, kuku, kuku,
za teboj mi je bilò hudo.

Srčno me vrana je sprejela,
nizko se mi priklonila,
sto pozdravov mi zapela:
Kra-kra, boš zdaj ostal doma?
kra-kra, najbolje je doma!

*

Nazaj v tujino moram spet,
od vas grenko slovo spet vzet'.
Na postajo čez polje hitim,
da vozni listek si dobim.

Petelinček moj, kikirikiki,
kam se ti tako mudi?
Grem v deželo, kjer 'mam kruh!
Za ptic svarilo bil sem gluh!

N A O K N U

V družinskem življenju igra okno veliko vlogo. Potrebno je, kot je potrebno telesu oko. Skozi okno sprejememo svetlobo, gledamo v beli dan, opazujemo promet ali gledamo lepoto narave.

Na ta važni del naših stavb polagajo v zadnjem času veliko pozornost. So seveda različna mnenja glede velikosti in oblike oken. V nekaterih državah je celo davek na nje.

V moji rojstni hiši, kjer mi je tekla zibelka, smo imeli v vsaki sobi štiri prav majhna okenca. Ob obisku iz tujine so se mi zdela ta okna tako domača in privlačna, saj je sijalo skozi nje sonce sreče in so bila obdana s cvetjem domačih rož.

Tukaj v tujini si gospodinje štejejo v čast, če imajo okna lepo očiščena, pobarvana in pregrnjena z lepimi zavesami. Ko je glavno gospodinjsko delo končano, žene in dekleta rade prisedejo k oknu. Tam pletejo nogavice, jopiči ali krpajo raztrgano obleko. Še mož sede k njej, bere časopis ali pa z ženo obujata spomine o preteklosti in delata načrte za bodočnost. Ob takih prilikah čas hitro poteče in zakonska zveza se utrdi.

Ob jutranji uri, ko se zbudimo iz sladkega spanja, pogledamo skozi okno, če je še noč ali pa je že napočil dan. Ob hudih vročinah ali ob zatohli sobi ga odpremo, da se naužijemo svežega zraku. Ob večernih urah sloni ob njem dekle in čaka svojega fanta ali fant svoje dekle; če ta ne pride, žalostno zapre. Po ulicah, kjer se pomika procesija sv. Rešnjega Telesa, vidimo okna vsa okrašena. V hišah, kjer je mrlič, so okna zaprta — ∇ znak žalosti in tišine.

Bilo je nekega lepega večera. Zunaj so se slišali trdi koraki prihajajočih rudariev. Na oknu je slonela žena in čakala svojega moža. Večerja je bila pripravljena, vse lepo počiščeno in otroci so spali. Mislila je na svojega moža, ki ga ni hotelo biti iz rudnika. Vedno je prihajal pravočasno, danes pa ga ni bilo.

V sobi se zbudi otrok in začne jokati. Mati gre k postelji, ga potolaži in otrok znova zaspi. Žena se vrne k oknu. Rudarji se že

bolj redko pomikajo po cesti in luči ugašajo. Zakaj ga ni? Pogovarja se s svojim prijateljem ali pa ni pravočasno prišel iz rudnika, si misli.

Iz daljave zasliši korake. Morda je to njen mož. A mož gre mimo in se niti ozri ni nanjo. Spet čaka in čaka. Znova se pojavi v daljavi temna moška postava in gleda hišne številke. Ko pride do nje, jo vpraša po imenu. Ona se ustraši in ne najde besede.

„Vašega moža je ranilo pri delu in želi, da pridete k njemu takoj v bolnišnico.“

Kot bi znorela, je zaprla okno in pohitela na pot. Kratka pot do bolnišnice se ji je zdela cela večnost. S tresočo roko je pozvonila. Vrtar ji odpre in neka druga oseba jo vodi v stransko poslopje. Žena drhti.

Ko vstopi, zagleda sveči in med dvema svečama njenega moža, nepremičnega. Obupno se zažene nanj in plaka in kliče: „Moj dragi mož, kam so te prinesli, kam so te položili. Vstani, jaz sem tukaj in doma so tvoji ljubi mali. Moj Bog, kako revna bom brez tebe!“ Njene solze so zalile možovo truplo in od bolečin se je zgrudila v nezavest uboga slovenska vdova v tujini, sama, brez moža.

Fr. Ribič.

SVEŽA JAJCA

(Vesela zgodba)

Danski študent je prišel na Poljsko, v Krakov, in je hotel kupiti sveža jajca, da bi jih jedel za večerjo. Stopi v trgovino in vpraša, če imajo sveža jajca. „Tak, tak!“ odgovori prodajalka in mu da jajca.

Študent pride z jajci domov in zagleda neko pisavo na jajcu. Vzame močno svetilko in pisavo prebere: „Sem deklica 20 let, blond, črne oči. Tem potom iščem fanta za srečno življenje.“

Fant pusti jajca na mizi in teče na pošto, kjer odda telegram na dekličin naslov. Čez tri dni prejme odgovor: „Gospod, prepoznajte me. Sem že leto dni omožena in imam že sinčka.“

A. V.

ČETRTO POGlavJE

Zadnjič sem vam pripovedoval o pridnem hlapcu Lojzetu, kako je iskal in našel službo. Danes pa se vam bo predstavil večji prebrisanec.

Drugega hlapca smo pa poznali otroci pod čudnim imenom „Furbu“. Prav gotovo ni bilo to njegovo krstno ime, ali ker nisem nikdar vedel, kaj so rekli botri, ko jih je gospod župnik vprašal, kako naj mu bo ime, vam ga žal ne morem predstaviti drugače kakor s tem imenom.

Tam doli okrog nam že tolikokrat ukradenega Trsta pravijo „furbu“ takemu človeku, ki je zvit kakor prazov (ovnov) rog. Da junak četrtega poglavja veselih dogodkov ni delal sramote svojemu imenu, priča sledeča zgodnica:

Leta 1903 (ite letnice se ni treba nikomur na pamet učiti, ker vam ne morem garantirati, da je prava!) je sklenil Furbu, da ne bo več služil. Prelevil se je iz hlapca v „žnadrnika“, to je v dnevničarja. V tem svojstvu si je omenjenega leta sijajno privoščil premožnega, toda stisnjenega očeta Vardjanovega, kjer niso radi s kruhom hladili juhe, kot je to privoščil poslom zadnji kmet v tretjem poglavju.

„Morda bi rabili še kakega kosca?“

„Magari deset, če bi jih le dobil,“ je bil Vardjan vesel Furbovega prihoda.

„V senožetih jo strižete, so mi rekli.“

„Tako je. Nekateri so že odšli navsezgodaj, kar za nimi pojdi, saj veš, kam?“

„Je skoro dve uri poti, stric Vardjanov. Potrebujem nekoliko ovore za tako pot.“

„Franca, dai Furbu klobaso pa vina!“

Franca je hitro pripravila, Furbu pa še hitreje pospravil.

„To boš imel pa za kosilo; kakor drugim, tako tebi.“

Dobro dekle je bila Vardjanova hči, čeprav je imela skopega očeta. Zavila je Furbu velikansko klobaso, kos sira, kos kruha in steklenico vina, ne da bi čakala očeto-

vega ukaza, kateri bi bil porcijo gotovo za polovico zmanjšal.

Nenasitni kosec je pa rekel: „Nisem navajen desetkrat jesti kakor jara gospoda. Človek naj se enkrat do sitega najé potem pa dela.“ Tako se je hvalil, odvil zavitek in kaj naglo použil, kar je bilo notri.

„Kako pa bo z večerjo?“ je vprašal nato.

„Domov boš prišel z drugimi, pa bomo skupaj jedli.“

„Tako daleč bom hodil zaradi par žlic jedi, jutri pa zopet nazaj? Naka! Pri moji veri da ne! S seboj bom vzel večerjo, v mrvi bom spal, jutri naj mi pa drugi prinesejo.“

Hči je šla njegovim prepričevalnim besedam „na led“ in mu naredila nov zavitek.

Furbu je šel ven, se usedel na tnalno k Vardjanu in jedel. Gospodar je mislil, da Furbu zajtrkuje, da je to prva klobasa, zato se je prijazno pogovarjal z njim. Niti oddaleč se mu ni sanjalo, da pretkani „žrnadnik“ večerja. Furbu je vrgl papir proč, postavil prazno steklenico na tnalno in zavil okoli hiše.

Proti večeru je zmanjkalo v hlevu piče. Vardjan je šel na pod, da bi nametal, kar je treba skozi lihak, pa zasliši, da nekdo „dreto vleče“. Hitro gre za „glasom tem“, a ne v Betlehem. Misli je, da ga bo razneslo, tako je bil presenečen in razburjen, ko je zagledal Furba smrččega v senu. Vendar je imel še toliko prisotnosti duha, da je zagnal vile v stran ter šel z golimi rokami nad lenuha.

„Kaj pa misliš, nepridiprav sleparski? Pomnil boš, kdaj si imel Vardjana za norca. Le čakaj!“

Furbu se je zbudil. Močan, kakor je bil, je z lahkoto odrinil svojega „gostitelja“ in takole spregovoril:

„Kaj se da jezite, stric? Ne vem, kako je pri vas, toda pri nas je od nekdaj taka navada, da gremo po večerji spat.“

Dvignil se je in šel počasi domov, ne meč se za Vardjanovo nevihto. Franca ni očetu ničesar povedala glede kosila in večerje, a kaj pomaga, ko pa Furbu ni bil tiho. Kmalu je vsa župnija vedela o tej posrečeni potegavščini. Privoščili so ljudje Furbu in še bolj Vardjanu, kajti skopuha nima nihče rad in ga tudi ne bo imel, dokler bo svet stal.

J. J.

SLOVENSKI OTROK IZGINIL

Lansko leto je vse časopisje pisalo o Ivanu Pirečniku, ki ga je sodišče v Nemčiji nazadnje le izročilo pravim staršem — Slovencem iz Savinjske doline.

Prav tedaj se je začela pravda za drugega takega otroka, ki je bival v Belgiji. Jakob Zagožen iz Bočne pri Gornjem gradu je bil za časa okupacije odveden z ženo in otroki v nemško koncentracijsko taborišče. Žena je tam umrla, njemu pa je s 3 starejšimi sinovi uspelo ob koncu vojne priti domov. Za malega Francka ni vedel ničesar, kje bi bil. Iskal je toliko časa, da je zvedel, da so ga nacisti dali čisto majhnega družini Chantrain v Belgiji ob nemški meji. Družina ga je vzela za svojega, češ da nima ne očeta ne matere.

Oče je skušal najprej sam doseči, da bi mu družina otroka vrnila. Ker se je upirala, je prišlo do sodne razprave. Belgijsko sodišče je odločilo, da je treba Francka Zagožena vrniti pravim staršem. Še preden pa je potekel rok, v katerem bi morala družina vrniti fantka, je otrok neznanokam izginil in ga oblasti doslej, ko to pišemo, še niso našle.

Iz domačih krajev

„Milijonske goljufije v Obrtni zadrugi knjižgovez in torbarjev“ (15. februarja), „Milijonska malverzacija z lesom“ (9. feb.), „Milijonska škoda zaradi brezvestnih sadjarjev“ (22. febr.), „790.000 din škode zaradi gospodarskega kriminala v treh domažalskih gostinskih obratih“ (4. mar.), „Največ kriminala med uslužbenci podjetij“ (5. marca) — to so nekateri naslovi iz ljubljanskih dnevnikov, ki dovolj povedo, kako je danes po domačih krajih. — Lovski čuvaj Avgust Tomec je februarja na Dobrovi pri Ljubljani ustrelil kar tri divje prašiče. — Da bi sindikalni občni zbor prišel do veljave, je upravni odbor opekarne na Jesenicah hotel, da bi dobil vsak delavec na sestanku pol klobase in liter vina. Toda denarja jim podjetje ni hotelo dati. — „Stropu Viteške dvorane na gradu v Brežicah grozi, da se bo zrušil s freskami vred,“ piše „Ljubljanski dnevnik“ in poziva, naj ga oblasti popravi-

jo. — Ob 20-letnici mednarodnih smučarskih tekem v Planici se je vršil teden smučanja od 11—14. marca. Za to priliko so zgradili novo veliko smučarsko skakalnico po načrtih inž. St. Bloudeka. — Februarska burja je povzročila veliko škode na Vipavskem in pod Nanosom. V Črnem vrhu nad Idrijo je uničila 25.000 m² mladega gozda. Škode je čez pol milijarde dinarjev. — Ljubljanski dnevnik“ piše 5. marca o sklepkih mestne seje: „Važnejša novost je med drugimi ta, da je cerkveno zvonjenje dovoljeno samo v zvezi z rednimi cerkvenimi obredi in sme trajati največ pet minut.“ — Uvideli so, da je bila vzgoja mladine, odkar je na vladi rdeči režim, zelo slaba. Tako sedaj izdelujejo vrsto predpisov, da bi po toči zvonili: mladina ne bo smela v gostilne in na prireditve in v kino po določeni večerni uri. Če bodo zakon prekršili, bodo kaznovani starši in uslužbenci gostiln. — Iz Slovenije izvažajo v tuje države — polže slinarje. Izvažajo pa sedaj tudi žive divje zajčke v Francijo in Švico. Lovijo jih po Prlekiji in jih v tujini ne pojedó, ampak spustijo, da bi tako poživili tamkajšnjo sorto divjih zajcev. Tako tudi ti „izseljenci“ kot življenja polni plemeniki delajo čast slovenski domovini. — Tobačna tovarna v Ljubljani se je odločila, da bodo cigarete odslej tako paketirali, da bodo zraven tudi vžigalice. — Pri oranju so v Ribnici na Dolenjskem nalezli na žgan rimski grob. — V rudniku živnega srebra v Idriji se je pri vrtnanju precej ponesrečil Ivan Likar. — V Gorici je živ zgorel 24 letni Vojko Terpin iz Števerjana. Zaradi mraza je zakuril ogenj in zlil nanj nekaj nafte. Pri tem je zažgal sam sebe. — Jugoslovanski dinar so zopet razvrednotili. Za 1 amer. dolar je treba sedaj uradno plačati 600 din. En dinar je sedaj toliko vreden kot ena italijanska lira. Dobro za tiste, ki dobivajo pokojnino iz tujine, slabo za domače ljudi! — V preteklem letu je iz Jugoslavije pobegnilo okoli 3000 ljudi (1200 v Avstrijo, 1800 v Trst in Italijo).

V Angliji je lani 11.532 odraslih ljudi postalo katoličanov. Če dodamo še otroke, ki so bili krščeni, je poraslo število katoličanov v Angliji, kjer je večina anglikanske vere, za 61.500 duš.

MED NAŠIMI ROJAKI

Da bodo novice objavljene v številki, ki izide konec meseca, jih pošljite vsaj do 2. v mescu po-
verjeniku v vaši bližini ali naravnost na uredništvo v Celovec.

ANGLIJA

London: Kot vsako leto smo se tudi na prvo nedeljo v marcu v lepem številu zbrali v cerkvi in v dvorani na Golders Greenu. Pozdravili smo vrsto novih sodelavcev, ki so s pesmijo, glasbo in recitacijami napravili zares lep večer. Tudi prvo nedeljo v aprilu se sestanemo in sicer bo ob 5. pop. blagoslov in križev pot v cerkvi, potem pa sestanek v dvorani s primernim sporedom.

Krst: V Caerphillyju je bila 3. 1. krščena Ana Marija Zadnik. Čestitamo.

Romanja: Nekateri so izrazili željo, da bi v tem Marijinem letu radi romali v Lurd. Ako bo zadosti prijavitelcev, bi bilo mogoče organizirati skupno romanje. Kdor bi želel se pridružiti romarjem, naj se takoj prijavi župniku. Navede naj vsaj približno čas, kdaj bi želel. — Tudi v Angliji je več Marijinih božjepotnih cerkvá. Tako: Walsingham v Norfolku, Bala v sev. Walesu itd. Iz cerkvenih listov in obvestil boste lahko našli, kdaj so romarski dnevi pri posameznih cerkvah.

Velika noč: Glede spovedi in blagoslova velikonočnih jedi boste oz. ste že prejeli posebna povabila, ker v času, ko gre „Naša luč“ v tisk, še ni bilo mogoče določiti podobnega načrta.

Vsem bratom in sestram v Veliki Britaniji kot drugod po svetu vošči blagoslovljeno veliko noč župnik I. K u n s t e l j.

BELGIJA

LIMBURG — LIEGE

Eisden: Sporočiti moremo razveseljivo vest, da imamo spet nekaj novega. Naši mladi so se namreč opogumili in ustanovili Slomškov krožek, ki bo vključen v društvo sv. Barbare. Fantje so sami izvolili odbor, katerega člani so: g. Globevnik Jože, predsednik; g. Ivan Mrak, tajnik; g. Vinko Kun, blagajnik. Ime krožka že pove, kakšen

je njegov namen. Vrlim fantom k njihovi posrečeni pobudi iskreno čestitamo!

Na drugo nedeljo v marcu je društvo sv. Barbare priredilo igro „Trije vaški svetniki“, ki je lepo uspela. G. Kokošar je kot režiser v igro vložil veliko truda, za kar mu iskrena hvala.

Poroke: Hočevarjeva gdč. Rozalija je popeljala pred oltar g. Edvarda Peikorskega. — V Dilsenu se je že na koncu preteklega leta poročil g. Budna Janez z gdč. Houben Katarino, ki je iz ugledne flamske družine.

Obema paroma iskreno čestitamo in želimo mnogo božjega blagoslova!

Bolniki: Gospa Angela Ipavic boleha že dalj časa. Dokler je mogla, se je rada udeleževala slovenske službe božje. Sedaj živi pri svoji hčerki v Zwartbergu. Že 5 mesecev boleha g. Franc Berlec iz Zonhova. Zaradi bolezní na ledvicah se je moral zateči v bolnico g. Trlep Herman iz Eisdena, G. Martin Žvar si je v mini poškodoval roko. Zdravil se je v bolnici in doma. Avtomobilsko nesrečo je imel g. Gajšek Janez ml. Na srečo je težje poškodovan avto kot njegov šofer. V Waterschei-u si je g. Ivan Crnković v mini poškodoval nogo. G. Dominik Simnovčič iz Jemeppe-a, ki boleha na srcu, še ni popolnoma okreval.

Vsem bolnikom želimo, da bi v skrivnosti velikega tedna črpali tolažbo v njih trpljenju.

Vsem bratom in sestram v Limburgu in v okolici Liége-a ter drugod po svetu želim vesele praznike Gospodovega zmagooslavja nad hudobijo.

Vdani V i n k o Ž a k e l j.

OKOLICA MONSA

V naših mladih družinah so marsikje pozdravili novega člana. Ali ni čudno, kako se ob malem otročiču vsako oko razveseli in vsak ima malčka rad? Bog je že v našo naravo položil spoštovanje do človeškega življenja in človeške osebe.

Žal, moderno življenje to resnico tako

zakriva in tepta. Celo očetje in matere ne vedo več, zakaj so na svetu. Starši niso samo za to, da otroka zredijo ali oblečejo in varujejo (to delajo tudi s kužki). Otroka je treba vzgajati: slediti njegovemu razvoju in mu razkrivati, kako se na svetu človeku vredno in Bogu v čast živi. Bog vas živi, dragi rojaki, in ves vaš mali drobiž, da bi vsi izpolnili to, kar Bog pričakuje od vas.

Vsem bolnikom želim v tednu Gospodovega trpljenja obilo tolažbe in zaupanja, da noben križ ni zastoj, da ima vsaka bolečina svoj smisel in nam je od Boga že od našega rojstva določena, da bi nas vodila h končni sreči. — Vaš duhovnik.

FRANCIJA

Pas de Calais

MEURCHIN — WINGLES

Redki so slovenski rudarji v Pas de Calais, ki so dočakali visoko starost. Premnogi iz prvega rodu, ki so prišli sem iskat kruha za svoje družine, že počivajo v tuji zemlji. Smrt jih je pobrala že v moški dobi, največ po rudarski boleznih-silikozih.

Nekaj jih je pa le ostalo. To so zlasti tisti, ki so že bolj priletni prišli sem na delo in so morali po nekaj letih stopiti v pokoj s smešno majhno pokojnino, ker so imeli v Franciji premalo let, delo v drugih državah pa ni prišlo v poštev pri pokojnini.

Neradi so zapustili jama in si poizkali primerno delo zunaj, ker od pokojnine se ni dalo živeti. Ta okoliščina jim je podaljšala življenje, medtem ko so njihovi mlajši tovariši po napredujoči tehniki, po modernih strojih požirali vedno več prahu in jim je vedno priganjanje k večji produkciji pilo življenjsko moč. Tako so premnogi, ki so delali za njimi, odšli v večnost, oni so pa še med nami. Radi prebirajo „Našo luč“, ki je predvsem list za po svetu raztresene slovenske rudarje, zato je umestno, da vam predstavi najstarejše.

Starosta bo najbrž leta 1874 v Koprivnici pri Rajhenburgu rojeni Jan ez Ž a g a r. Po 36-letnem jamskem delu, zlasti na Ogrskem in v Nemčiji, je bil v Franciji upokojen. Na tri mesece dobiva 110.— frs, za kar se dobi tu paket (40 gr) tobaka. K sreči

ima dobro hčer Francko, pri kateri živi v Wingles.

Za svoja visoka leta se še kar dobro drži. Ko ga gledamo poleti, kadar se malo pripognjen sprehaja, jo še ubere kot kak 20-letni fant.

Žagarjevemu staremu očku želimo, da bi še dolgo ostal med nami.

So pa še drugi stari izseljenci med nami. Tako je v Méricourt Masnec Jurij, rojen leta 1875. Doma pridno gospodinji pri svojem sinu, pa najde še čas in moči, da vneto deluje kot odbornik-blagajnik pri društvu sv. Barbare. Peš obleta bližnje in daljne slovenske kolonije, tako da je v lep zglede mladim. Večkrat je že bil v Lurdu in še misli porovati k Lurški Materi božji, če ostane pri tem zdravju, kar mu vsi iz srca želimo.

Letnik 1876 ima več zastopnikov. V Liévin še pridno oskrbuje zajčke in drugo drobnico oče Hribovšek Janez, dolgoletni zastavonoša društva sv. Barbare. Tudi Parfant Anton še dobro nosi svoja leta.

Iste starosti je v Lens-u Korbar Franc, ki je zadnje čase bolj opešal. Nadalje Marenčič Jurij, ki je še čvrst za svoja leta, in Žibret na Fosse 8.

Za njimi so še drugi v mali razdalji. Ti pridejo pozneje na vrsto. — Vsem želim, da v zdravju in miru še dolgo ostanejo med nami!

Pariz

Služba božja za Slovence (80 rue Vaugirard, Métro: Saint-Placide):

cvetna nedelja, 11. 4., sveta maša ob petih popoldne;

velikonočna nedelja, 18. 4., slovesne litnije ob pol štirih popoldne;

nedelja 2. majnika sveta maša ob petih popoldne. Daroval jo bo slovenski rojak vzhodnega obreda.

*

6. februarja se je poročila v Parizu gđc. Sabina Horvat iz znane družine slovenskega krojača Sunčiča z g. Pierrom Baudry. Čestitamo!

V Kanado sta odpotovala mlada zakonca Janez in Mateja Varšek.

VERSAILLES

V soboto 20. februarja se je poročil gorenjski fant Ahačič Francé z gdč. Claudino Gasnier. Naše čestitke!

MARNE

Sveta maša bo na velikonočni ponedeljek, 19. aprila ob deseti uri (računano na staro uro!) v župni cerkvi v M a r f a u x. Prilika za velikonočno spoved od devete ure dalje.

LOIRET

Sveta maša bo na belo nedeljo, 25. aprila, v župni cerkvi v O i s o n ob deseti uri (računano na staro uro!). Prilika za velikonočno spoved od devete ure dalje.

17. februarja se je gospa Tratnjek Franca srečala z Abrahamom. Vsi želimo: Na mnoga leta!

VAZNO ZA VELIKONOČNO SVETO SPOVED IN OBHAJILO!

Po novih cerkvenih določilih sme, kdor gre k svetemu obhajilu po deveti uri, zaužiti eno uro pred obhajilom kavo, čaj ali mleko, to se pravi: samo tekoče stvari; izključena pa je vsaka alkoholna pijača. Čista voda se sme piti tik pred svetim obhajilom.

PRVO SVETO OBHAJILO NAŠIH OTROK

Letos bodo številne slovenske izseljenske družine praznovale prvo sveto obhajilo svojih otrok. Sporočite takoj datum in kraj ter ime otroka, da bomo pravočasno objavili v „Naši luči“. Sporočila pošljite običajnim poverjenikom ali upravi.

Pod Luksemburgom

Marine-Tucquegnieux. — Spet smo že v postu. Kako čas hitro beži! Krape bomo menda vsi jedli po stari navadi, „maškar“ pa pri nas — vsaj slovenskih — ne bo. Pepelnica trka na vrata s svojim resnim glasom: „Prah si in prah boš.“ Če hočeš ali nočeš; če si mlad ali star, lep ali ne, imeniten ali beruč, vsem enako velja. To je božja pravica, ki je vse druga kot človeška.

V naši koloniji smo dobili nekaj naraščaja. Krstili so Lidijo, hčerko Matevža in Nežke Petkovšek. Imata že tri sine, ki so prav veseli sestrice. A ni veselja brez žalosti. Mama je s hčerko prišla iz bolnice domov, pa je že moral vanjo prvi sin Ernest. Hudo je zbolel, a upamo, da bo že okreval. — Po-

tem so kupili pri Maksu Fajfar malega fantka in Jugov sin je tudi postal očka. Ne bomo izumrli Slovenci na Marini, ne!

Imamo več bolnikov, ki že dolgo trpijo. Bog daj vsem potrpljenja in izboljšanja! Saj gresta pomlad in sonce v deželo.

Radi bi vedeli, če bodo šli kateri Slovenci s skupnim vlakom pogledat domače kraje. Vsi starejši si močno želimo videti še enkrat dom in obenem pokazati naše lepe kraje svojim otrokom.

Vsem Slovencem končno želimo po dobro opravljenem postu prav veselo veliko noč!

P. A.

Cruesnes. — Veseli smo bili, ko smo zvedeli, da bo „Naša luč“ izhajala vsak mesec. To je lepo za naš narod v tujini. Vidimo, da potrebuje pomoči za tiskanje in tudi to se bo zgodilo. Treba je le dobiti koga, kamor bi tukaj pošiljali denarne prispevke, ker po bankah je težko pošiljati. — A. V.

Ob nemški meji

IZ PISARNE V MERLEBACHU:

Kakor smo v prejšnji številki z veseljem sporočili, da je meseca januarja šla „b e l a ž e n a“ mimo nas, tako moramo z žalostjo zdaj zapisati, da je bila naša kolonija v Cité Jeanne d'Arc v februarju hudo prizadeta: 8. 2. je nenadoma dala slovo temu svetu dobra slovenska mati Vipotnik Alojzija in tam pokopana cerkveno 11. 2. — 27. 2. pa je vse rojake v koloniji in drugod težko pretresla žalostna vest, da se je z motornim kolesom smrtno ponesrečil Krevl Ivan, roj. 23. 6. 1936 v Raztezu pri Rajhenburgu, ko se je vračal s svojega dela domov. Kako je bil mladi Ivan priljubljen, je pričala velika udeležba pri pogrebu dne 3. 3. Društvo sv. Barbare s krasno zastavo, društvo „Sava“ in nogometno društvo so se udeležila pogreba. Obema rajnima želimo večni mir in pokoj, vsem sorodnikom pa izražamo iskreno sožalje!

Poročili so se: 13. 2. v Merlebachu: Cecilija Vodišek z Greff Robertom, Milenković Dobrosav s Špehar Jelko na Hochwaldu dne 28. 2. in 1. marca Klakočar Marija, bivša strežnica v bolnici na Hochwaldu, z Albertom Koehl iz Freyvinga v župni cerkvi v Merlebachu. Vsem — tudi ostalim, ki so se

po drugih krajih poročili, želimo mnogo sreče v njihovem življenju!

V Creutzwaldu je dve družini osrečilo malo dete: družino Zgajnar in mater Marijo Hauptmann, poročno šupka. Naj bože Dete varuje svoje malčke ter njihove starše na težki življenjski poti!

Bližajo se velikonočni prazniki. Celoten program je prevelik, da bi ga objavili tu. Objavljen pa bo po domačih časopisih in radiu. Hitro se bliža tudi lepi mesec majnik. Ne pozabimo prihraniti prosto za 1. majnik, ko bomo od vseh strani pohiteli k naši Mariji iz Brezj v Habsterdick. Iz vsake kolonije bo odpeljal poseben avtobus. Tudi vse podrobnosti in čas odhoda ter program bo objavljen po naših časopisih.

Za veliko noč želim vsem dragim rojakom v svojem okrožju in drugod veliko zdravja, veselja in velikonočnega razpoloženja! Opravimo kot katoliki dobro sv. spoved, sv. obhajilo, da nam božji Zveličar pomaga h končni zmagi!

Vaš izseljenski duhovnik S t a n k o.

RAZNE VESTI

Predpustna doba je za nami. Tukaj v rudniških krajih ni manjkalo pustnih zabav: od božiča do pustnega dne — same veselice z maskami. Tudi naša pevska društva so priredila pustne veselice. Dne 23. 2. društvo „Slavček“ v dvorani Witkovski in Wilmouth, „Triglav“ 20. 2. v dvorani Witkovski, „Sava“ pa 14. in 28. 2. v dvorani Makovec.

Preko luže: Naš rojak Mirt Franc iz Beninga, kateremu so umrli starši, se je poslovil od nas in odšel v Ameriko, kjer ga čaka sestra, poročena z nekim ameriškim Slovencem. V novi domovini mu želimo veliko sreče!

Selitev: Jugoslovanski konzulat, ki je bil do zdaj v Metz, se je preselil v Strassbourg na naslov: 17, rue Erkmann Chatrian, Strassbourg (Bas—Rhin).

Dirigent pevskega društva „Sava“ je poslal vsem našim pevskim društvom pismo za združitev vseh društev oziroma vseh pevcev v en pevske zbor. To pismo z več točkami ni našlo pri nobenem pevskem društvu odmeva. Vsi so združitev kratkomalo odklonili. Vzrok je pač ta: mnogi pevcu ne bi hoteli vstopiti in se združiti. — Tako bi bila uničena druga društva, ono, ki bi ob-

stojalo, pa ne bi bilo nič močnejše od posameznih društev.

Poleg v zadnji številki „Naše luči“ omenjenih rojakov, se zdravijo daleč od nas v sanatorijih tudi gg. Češek Ivan in Rojc Ivan; v bolnici se zdravijo poleg drugih še Kolenc Alojzij, Banovič iz Jeanne d'Arc kolonije ter Mihelič Stanko iz kolonije Chapelle. Zagodetova žena že pet let bolna leži v bolnici na Hochwaldu.

Vsem tem in enako onim, ki leže doma (Urancar Johan in drugi), želimo ljubelega zdravja! — Franc Ribič.

DRUŠTVO SV. BARBARE

Cité Jeanne d'Arc: V nedeljo 14. 2. se je vršil naš občni zbor. Predsednik ga je otvoril ter se istočasno zahvalil za delo v preteklem letu. Tajnik je nato prečital zapisnik, v katerem je podal pregled dela od začetka obnovenja do sedaj.

Zapisnik je bil zelo poučen: marsikdo se je čudil, kako je društvo v kratkem času veliko delovalo in napredovalo. Blagajnika so seveda člani še posebno z zanimanjem poslušali. V kratkem času se je društvo zelo opomoglo. Pri sprejemu novih članov se je z zadovoljstvom videlo, kako se je društvo od malega števila v začetku pomnožilo na 43 članov. Sledila je tajna volitev odbora: izvoljen je bil zopet v celoti star odbor: Vipotnik Matija, predsednik; Medvešek Anton, drugi predsednik; prvi tajnik Pribošek Ivan, drugi tajnik Krevl Martin; Pribošek Slavko, blagajnik, drugi Budna Ludvik. Pregledniki: Gaberšek Poldi in Krevl Vili. Zastavonoša: Budna Ludvik. Po volitvi se je odbor zahvalil članom za zupanje. Po pozdravu našega g. duhovnega vodja, ki je izrazil vse priznanje odboru društva sv. Barbare in želel še nadaljnega uspeha, je predsednik zbor zaključil.

Umrla je nenadoma žena našega predsednika. Sv. maše in pogreba se je društvo udeležilo z zastavo. G. Medvešek ji je z lepimi besedami položil venec na grob.

*

Podpisani predsednik Društva sv. Barbare se tem potom prav lepo zahvaljuje vsem: izseljenskemu duhovniku za izražena sožalja in sv. mašo; vsem članom in članicam Društva sv. Barbare za udeležbo z zastavo in za krasen venec; vsem, kateri so se iz

kolonije ali od drugod pogreba udeležili ter vsem, ki so nam stali v žalostni uri ob strani.

Vipotnik Matija, Cité Jeanne d'Arc

KUNST JOZEF, krojač v Creutzwaldu, Cité Ham, 8, rue de Caen, izdeluje poceni in moderno moške in ženske obleke. Se priporoča.

Izredna sreča

Nekatere družine tožijo, da jih zasleduje stalno nesreča. Tako bi lahko rekla tudi družina Stržina, ki je prestala že težke preizkušnje (zlasti ko je bil sin Albert ponesrečen pri delu v jami in si dvakrat zlomil nogo.)

Zaupanje v Boga pa tudi Bog poplača: hčerka Jolanda je zadela pri dobitkih v Forbachu prvi dobitek: krasen, čez pol milijona vreden avto in še drugi dve srečki. Naši mladi rojakinji prav lepo čestitamo in ji želimo, da bi jo njen dragi bratec srečno in veselo vozil okrog, dokler sama ne naredi šoferskega izpita.

Veseli smo zlasti, da je vendar enkrat človek naše krvi zadel lep dobitek. — Družini, ki stanuje v župniji Schoenek, želimo še nadalje mnogo srečel!

H O L A N D I J A

OB OBLETNICI. — V teh dneh poteka eno leto, odkar smo obhajali v holandskem Limburgu tako lepo uspele dneve sv. misijonov.

Od Eyselshoven-a, Heerlerheide, Hoensbroek-a do Lindenheuvel-a sami lepi spomini na dobrotno roko božjo, ki je v onih dneh bila tako očetovska v delitvi svojih milosti, vsem, ki so jih hoteli.

Z bojznijo in dvomom na uspehe smo začnjeni v vseh omenjenih krajih svete misijone. Toda kakor toplo sonce razžene meglo, jasno posije na zemljo in priključuje cvetočo pomlad, tako ste, dragi rojaki, odgovarjali vi božjim milostim v onih nepozabnih dneh, katerih krona je bilo sveto velikončno jutro z veličastno vstajenjsko procesijo in zaključkom vseh misijonov v Heerlerheide.

Premalo bi bilo obujati samo spomine na tako lepe in vesele dni. Doživljati jih mo-

ramo! To, kar nas je tedaj naredilo srečne in tako veselo razpoložene, je bil mir v duši, prijateljstvo z Bogom in bližnjim. Kardarkoli bo to razpoloženje v vas, ne bo samo spomin na srečne dni, ampak tudi doživetje.

Pokazali ste v onih dneh, da ste še ohranili — četudi v tujini — vero naših pradedov in narodno zavest. To zadnje ste izpričali povsod pri poslovilnih večerih. Le kdor bo ohranil vero, bo ohranil tudi narodnost. Kdor izgubi prvo, bo drugo držal le toliko časa, dokler bo imel od tega kakšno gmotno korist. Postal bo materialist. Da ohranimo tudi narodno zavest, so potrebna razna društva, ki tudi med vami tako lepo cvetó.

Ko se ob obletnici spominjam sv. misijona med vami v Holandiji, se ponovno vsem zahvaljujem, ki ste na kakršenkoli način pomagali do uspeha.

Iskreno vse pozdravlja, vaš hvaležni misijonar

Jožef VIDMAR

VESELO VELIKO NOČ

želijo rojakom v Limburgu in po svetu:

„Zveza slovenskih kat. društev sv. Barbare“,
pevski zbor „Zvon“,
pevski zbor „Škrjanček“,
g. Nande Babnik.

ALELUJA! ALELUJA!

HEERLERHEIDE — BRUNSSUM

„Naša luč“ že izhaja tretje leto, a se od našega društva nič ne sliši v njej, kakor da bi več ne živeli. Najprej članom in družinam našega društva želimo vesele velikonočne praznike. Enako tudi svojim bratom v domovini in po vsem svetu!

21. februarja je imelo naše društvo letni občni zbor? Izvoljen je bil novi odbor: preds. I. Banič, tajnik F. Bohanec, blagajnik S. Strman, drugi blag. Oto Januš Banič, preglednika A. Kozole in J. Hladin, zastavonoša Oto Januš. — Dne 18. okt. je imelo društvo vinsko trgatav v Heerlerheide, 8. nov. pa zopet v Hoensbroek-u. Bili sta prav lepo obiskani od tujcev. — 26. dec. smo imeli v dvorani Nieuw Ende lep družinski večer, katerega so se udeležili skoro vsi člani in njih družine. Obenem smo imeli tu-

di obdarovanje otrok za sv. Miklavža. Društvo se zahvaljuje gđc. Rozi Videmšek in g. Sonji Domevšek, da tako pridno učita naše otroke slovensko.

Sin ustanovitelja našega Društva sv. Barbare g. Vili Ograjšek se je podal s svojo družino 28. okt. lani na morje in prišel 5. decembra v Avstralijo iskat boljšo bodočnost. Želimo mu veliko sreče in božjega blagoslova. — G. Alojz Videmšek je obhajal 7. marca 25-letnico, odkar dela v rudniku. Čestitamo! — G. Franc Gril je obhajal 25. 3. 50. rojstni dan. Želimo mu še mnogo let! — Isto je med svojo družino 20. marca slavil g. Aleks Vukelič in mu želimo ravno tako. G. Parfant pripravlja skupni obisk v domovini letos.

Pri naši sv. maši vsak mesec pobiramo

ČAST IN HVALA — ZELJU!

Sladko zelje, prisiljeno zelje, kislo zelje, zelje v kozici in solati, cvetača z oljem, maslom ali v kozici, ohrovt na različne načine, rožnato zelje („šproc“), razne kolerabice, zgodnje in pozno zelje, brez glave in z debelo glavo, temno, belo, rdeče in vijoličasto in še marsikaj: vse to je zelje — gotovo najbolj demokratična povrtnina.

Gospod in berač imata zelje skoraj sleherni dan na mizi, saj je večinoma najcenejša hrana, najcenejša zelenjad. In pa zdraval! Samo poslušajmo starega Rimljana Katona (Marcus Porcius Cato), ki je 200 let pred Kr. spisal strokovno kmetijsko knjigo, kako hvali zelje (ni pa ravno potrebno vsega verjeti):

„Zelje pospešuje prebavo in trezni pijanost. Če hočete pri pojedini jesti in piti več, kot je potrebno in z velikim tekom, najejte se pred obedom surovega zelja, shranjenega v kislu. Najejte se zelja tudi po obedu. Zelje vzdržuje dobro zdravje. Stolčno in položeno na tvore in otekline jih ozdravi. Ozdravi tudi otožnost in prežene slabe misli.“

V splošnem dobi človeško telo od 1 kg zelja po 120 kalorij (delavec jih potrebuje dnevno okoli 3.000), in sicer jih vsebuje od zelenjadi največ ohrovt, najmanj pa cvetača, ki pa je kljub temu bolj cenjena.

Najbolj sladko in nežno je rdeče zelje, rdeči kapus.

prostovoljne prispevke za cvetice. Prosimo tudi tiste, ki ne pridejo k slovenski sv. maši, da darujejo sami od sebe, če še niso pozabili na brezjansko božjo pot, ker po hišah ne bomo hodili za to.

Želimo hitro ozdravljenje našim bolnikom: G. Freljih se zdravi v domači oskrbi, g. Mulders-Glimšek se zdravi v bolnici Heerlen, g. Goršek se zdravi v Meersen.

Heerl.-Brunss.

Eygelshoven. — Pri nas je 4. marca umrl g. Jakob Gril, roj. 6. aprila 1898. v Kolovratu. Bil je 11 let hrom. Naj počiva v miru!

Brunssum. — Vsled poledice je padel na cesti 5. marca, vračajoč se s kolesom z jutranjega „šihla“, g. J. Hladin in si zlomil nogo. Zdravi se v bolnici v Heerlen-u.

Je li zelje lahko prebavljivo? To zavisi od tega, kako je pripravljeno, in pa od želodca, ki naj zelje premelje. Bele kapusne glave, posebno če jih je mraz nekoliko pretresel, so najlažje prebavljive, tudi surove. Kislo zelje, zaužito v surovem stanju, je s svojo mlečno kislino najboljše zdravilo proti želodčnemu katarju. Kuhano zelje izgubi vedno nekoliko redilnih snovi, zato pa za-leže največ zelje v skuhah (mineštrah). Te so res dobre, če jih napravi spretna kuharica. Od te zavisi največ.

ZANIMIVOSTI

Janez Jeglič, slovenski fant v USA, je po srečni vrnitvi s korejske vojne fronte izvršil obljubo, ki jo je naredil na fronti: iz South Bend, Ind., je šel peš 112 milj daleč v Lemont, kjer je svetišče ameriške slovenske Marije Pomagaj.

Poznaná nizozemska časnikarica in pisateljica Willi Corsari je nedavno postala katoličanka.

V taborišču kitajskih in severnokorejskih ujetnikov se je v zadnjih 3 letih 1900 ujetnikov spreobrnilo h katoliški veri.

Lani je sedanji papež Pij XII. sprejel v avdijenci 584 oseb, brez tistih razgovorov, ki jih je imel s svojimi stalnimi sodelavci. 34 govorov je imel v italijanščini, 29 v francoščini, 8 v nemškem, 5 v angleškem, 4 v latinskem, 3 v španskem, 1 v portugalskem jeziku.

iz Janežičeve točke

Jabolka. — Mati: „Zabóga, Janko, vša jabolka si pojedel! Ali nisi prav nič mislil na mamico?“ — Sinško: „O pač, ves čas sem mislil: „Ljubi Bog, daj da je ne bi bilo domov, dokler ne pojem vseh jabolk.“

Ni razumela. — Sodnik: „Vaš mož, pravite, da vas je večkrat pretepel. Ali se je to vselej zgodilo v afektu“ (t. j. da je bil zelo razburjen)? — Žena: „Ne, gospod sodnik. Enkrat me je v kuhinji, drugič v kleti, tretjič pa v drvarnici.“

Na policiji. — „Včeraj sem bil pri vas, gospod komisar. Naznanil sem, da mi je izgnila listnica.“ — „No, in?“ — „Bila je pomota, danes sem jo našel doma.“ — „Obžalujem, tatu smo že prijeli.“

Železničar hodi v nadaljevalno šolo. Učitelj ga vpraša iz slovnice: Povejte mi sedanjost glagola „piti“. — Železničar: „Pijem.“ — Učitelj: „Dobro. Sedaj pa povejte prihodnjost?“ — Železničar: „Pijan sem.“

Med zaročencema. — „Vse vem, Fani. Povej mi resnico: drugega ljubiš!“ — „Da!“ — „Ime bi hotel vedeti, njegovo ime.“ — „Da ga ubiješ?“ — „Ne, prodal mu bi rad zaročni prstan.“

Katehet na dekliški šoli: „Ali je greh nekaj dobrega ali nekaj slabega? — Učenka: „Nekaj dobrega.“ — Katehet: „Kako moreš tako neumno odgovoriti?“ — Učenka: „Vi pa tudi, kako morete nekaj tako neumnega vprašati.“

Ta ga je pa imel! — „Kaj si napravil na roki, da jo imaš obvezano? Nesreča?“ — „Kakšna nesreča! Ko sem se na sv. Tri kralje vračal domov, mi je neki pijanec stopil na roko.“

Znati moraš.

„Ali se tudi vi pečate z zajčerejo?“ je vprašal na nekem izletu slovenski rudar tovariša.

„Seveda!“ hitro odgovori namesto njega rudarjeva žena. „Samo moj mož se zanima zanjo le bolj potem, ko so zajci že pečeni.“

Mož se zgane, kot bi ga kaj pičilo, a se hitro spet umiri in odvrne: „Veste, pri nas si delo vedno razdelimo in gre vse lepo in hitro od rok.“

Pa spet seže žena vmes: „Mhm, znati se mora in je prav, če mož prevzame težji del.“

Z. A.

Velika noč na Notranjskem

Tudi na Notranjskem imajo Vstajenje in pri tem vsa cerkev z župnikom poje Te Deum, Tebe Boga hvalimo. Ker imajo ponekod ljudje daleč do cerkve, ne nesejo k žegnju posebej, ampak kar takrat, ko gredo k Vstajenju. Tako menda v neki župniji ob Vstajenju diši v cerkvi po samih zemeljskih dobrotah. Ko gospod zapoje Tebe Boga hvalimo, mu vsa cerkev pritrdi in poje:

Čast in hvala bodi Bogu,
včas' klobase, včas' meso,
dobra je orehovka,
še boljš' bi bila ocvirkovka."

T.

POIZVEDBE

Senica Franc, Centuur laan 103, Waterschei, Belgija, poizveduje po:

1. **Valentinu Špelko**, roj. v Srednjem Lipovcu pri Novem mestu. Po prvi svetovni vojni je bil v Hambornu.

2. **Tomažu Žabkarju** z Dolenjskega. Živel je v Merlebachu, a po prvi svetovni vojski je šel v Sofijo, kjer je dobil zaposlenje v tvornici „Batanovi“.

Družina Gus Alojzij, Kwik straat 22, Waterschei, Belgija, želi vesti o **Remich Johanu**, ki je živel pred 25 leti v Freiming v Franciji.

Družina Žnidaršič Al., Rue de la Campagne 24, La Brouck, Belgija, želi poročilo o **Povhe Antonu** od Planine pri Raki.

Rojakil Če kaj veste v iskanih, sporočite jim!

PERIODIQUE

NAŠA LUČ

Bratom in sestram slovenske krvi širom
Zapadne Evrope v razvedrilo, veselje in
podučilo.

List izhaja konec vsakega meseca. Dopise, oglase, darove in naročnino pošiljajte listovim poverjenikom v vaši deželi ali pa naravnost na naslov: UREDNIŠTVO IN UPRAVA: „Naša luč“, Viktringer Ring 26, Celovec-Klagenfurt, Austria.

Če naročiš list naravnost v Celovcu, stane letno: 28 šilingov, 48 bfrs, 400 ffrs, 4 hol. guld., 4.50 DM, 700 lir, 12 angl. šil., 1 dolar in pol. — Za ceno oglasov pišite na upravo lista.

Rojak!

Gotovo se še čutiš Slovenca. Gotovo se smatraš za vernega človeka. Tu v tujini še morda bolj kot nekdam tam doma.

Toda ne boš ostal ne Slovenec in ne dober katoličan, če ne boš prebiral dobro, zdravo in poučno slovensko branje.

Zato beri, premišluj in po svojih možnostih podpiraj z darovi — „NAŠO LUČ“!

REŠITVE

ugank v zadnji številki:

1. Zlogovnica: „Mati, domovina, Bog!“ (Ivan Cankar).
2. Napis: Pivka, Idrija, Krka, Kokra, Savinja.

REBUS

$$\frac{5}{JST} = 3 \times 5$$

(Rešitev prihodnjič)

UREDNIŠKI KOTICEK

P. A.: Vse smo ali pa še bomo objavili. Hvala!

A. V.: Izbrali smo bolj mastno. Hvala.

Rudolf: Hvala za poslano.

Janežič, Winterslag: Pismo smo prejeli in se čez čas spet priporočamo za gradivo v veselje vsem bralcem.

Vsem rojakom po svetu —

vsem sodelavcem, raznašalcem

poverjenikom in naročnikom želijo

veselo

velika

noč

uredništvo,

uprava in tiskarna

„NAŠE LUČI“

ŽENITOVANJSKI KOTICEK

(Vsak oglaševalec naj priloži 2 medn. kupona — coupon de réponse international —. Uprava rade volje pomaga, da se rojaki seznanijo, s tem pa ne prevzema nobenih garancij ali priporočanja.)

Slovenka, 44 let stara, doma z Goriškega, zaposlena v Franciji, dobra gospodinja, verna in poštena, želi zaradi možitve resnega znanja s pridnim Slovincem. — Dopise poslati upravi „Naše luči“ pod značko „Cerkno“ — 4.

Odgovorni urednik: Dr. Janko Hornböck. - Založba Družbe sv. Mohorja v Celovcu. — Tiska Tiskarna Družbe sv. Mohorja v Celovcu. - Printed in Austria.